РЕШЕНИЕ НА СЪДА (трети състав)

8 декември 2011 година [1]

По дело C-81/10 P

с предмет жалба на основание член 56 от Статута на Съда на Европейския съюз, подадена на 10 февруари 2010 г.,

France Télécom SA, установено в Париж (Франция), за което се явяват адв. S. Hautbourg, адв. L. Olza Moreno и адв. L. Godfroid,

жалбоподател,

като другите страни в производството са:

Европейска комисия, за която се явяват г-н E. Gippini Fournier и г-н D. Grespan, в качеството на представители, със съдебен адрес в Люксембург,

ответник в първоинстанционното производство,

1Език на производството: френски.

Френска република, за която се явяват г-н G. de Bergues и г-н J. Gstalter, в качеството на представители,

жалбоподател в първоинстанционното производство,

СЪДЪТ (трети състав),

състоящ се от: г-н K. Lenaerts, председател на състав, г-н J. Malenovský, г-жа R. Silva de Lapuerta (докладчик), г-н E. Juhász и г-н D. Šváby, съдии,

генерален адвокат: г-н N. Jääskinen,
секретар: г-жа A. Impellizzeri, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 31 март 2011 г.,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 8 септември 2011 г.,

постанови настоящото

Решение

1 Със своята жалба дружество France Télécom SA (наричано по-нататък „France Télécom“) иска отмяна на Решение на Първоинстанционния съд на Европейските общности от 30 ноември 2009 г. по дело Франция и France Télécom/Комисия (Т-427/04 и Т-17/05, Сборник, стр. II-4315, наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“), с което Общият съд отхвърля жалбата за отмяна срещу Решение 2005/709/ЕО на Комисията от 2 август 2004 година относно държавната помощ, приведена в действие от Франция в полза на France Télécom (ОВ L 269, 2005 г., стр. 30, наричано по-нататък „спорното решение“).

Обстоятелства в основата на спора

2 В обжалваното съдебно решение Общият съд обобщава правната уредба и обстоятелствата, които са в основата на отнесения до него спор, както следва:

„[…]

2. Облагане на France Télécom с професионален данък

Общ режим на професионалния данък

16 Професионалният данък е местен данък, за който се прилагат правила, установени със закон и кодифицирани в Общия данъчен кодекс.

17 […] професионалният данък се дължи ежегодно от физически или юридически лица, които към 1 януари обичайно упражняват професионална дейност като самостоятелно заети лица.

18 […] професионалният данък се установява с оглед на данъчните възможности на данъчнозадължените лица, преценена в съответствие с икономически критерии в зависимост от значимостта на извършваните от тях дейности на територията на административно-териториалната единица бенефициер.

19 От това следва, че професионалният данък е данък, чиято облагаема основа към датата на фактите в основата на настоящия спор не е печалбата, реализирана от дейността на предприятието, а част от стойността на производствените фактори — капитал и труд, — използвани от данъчнозадълженото лице във всяка община, в която се определя данъкът.

20 […] за данъците, определяни за периода от 1994 г. до 2002 г., за юридическите лица, облагани с корпоративен данък, данъчната основа на професионалния данък се състои, от една страна, от наемната стойност на дълготрайните материални активи, с които данъчнозадълженото лице е разполагало за нуждите на своята професионална дейност по време на референтния период, и от друга страна, от част от заплатите, изплатени по време на референтния период.

21 […] референтен период е предпоследната година преди годината на облагането, когато данъчната година съвпада с календарната година, а когато това не е така — данъчната година, приключила в рамките на предпоследната година преди годината на облагането.

22 […] професионалният данък се определя във всяка община, в която данъчнозадълженото лице разполага с помещения или терени, въз основа на наемната стойност на имотите, които се намират в или са свързани с тази община, и на изплатените на персонала заплати.

[…]

Правила, приложими към France Télécom

Принцип на облагане с данъци по общия режим

25 Закон № 90-568 [от 2 юли 1990 г. относно организацията на обществената услуга на пощите и телекомуникациите (JORF от 8 юли 1990 г., стр. 8069, наричан по-нататък „Закон 90-568“), с който се създават France Télécom […], са предвидени специални данъчни разпоредби.

26 […] освен когато се прилагат предвидените […] изключения, France Télécom [по принцип] се облага с данъци и такси […], с които биха се облагали частни предприятия, извършващи същите операции.

Фиксиран налог

27 […] до 1 януари 1994 г. France Télécom трябва да се облага само с данъците и таксите, които реално са в тежест на държавата. Следователно France Télécom не е дължало нито корпоративен данък, нито местни данъци, включително професионалния данък. В замяна на това за периода от 1991 г. до 1993 г. France Télécom е трябвало да плаща определян всяка година със Закона за бюджета данък в рамките на сума, чиято основа преди актуализация е равна на салдото на специалния бюджет за далекосъобщенията за 1989 г. […].

Специален режим на данъчно облагане

[…]

30 Данъкът, [дължим като професионален данък] чиято данъчна основа с оглед изчисляването на облагаемата основа е съобразена с предвидените в Общия данъчен кодекс общи разпоредби […], се определя, като се прилага национална среднопретеглена ставка, получена въз основа на ставките, гласувани през предходната година от всички административно-териториални единици […].

31 Освен това по отношение на France Télécom се прилага ставка от 1,9 % вместо от 8 % за управленски разходи, а именно допълнителна сума, удържана от държавата за компенсиране на разходите на данъчните служби във връзка с дейностите по воденето на данъчните регистри и събирането на професионалния данък в полза на административно-териториалните единици.

32 Постъпленията от данъка трябва да бъдат внасяни в полза на държавата или, що се отнася до частта, която надхвърля заплатената за 1994 г. вноска, актуализирана всяка година с оглед на промяната на ценовия индекс на потреблението, в полза на Fonds national de péréquation de la taxe professionnelle [Национален фонд за равномерно разпределение на професионалния данък] […].

[…]

3. Административна процедура

35 На 13 март 2001 г. Association des collectivités territoriales pour le retour de la taxe professionnelle de France Télécom et de La Poste dans le droit commun

[Сдружение на административно-териториалните единици за връщане на общия режим на облагане на France Télécom и на La Poste с професионален данък] сезира Комисията с жалба, според която специалният режим на данъчно облагане представлява държавна помощ, несъвместима с общия пазар. Жалбоподателят изтъква по-конкретно загубата на приходи за някои общини, до която води прилагането на национална среднопретеглена ставка.

36 В резултат на тази жалба на 28 юни 2001 г. Комисията решава да започне процедура по предварително разглеждане на специалния режим на данъчно облагане и отправя до Френската република искане за информация по този въпрос.

37 С писмо от 26 септември 2001 г. Френската република отговаря на искането за информация, като посочва, че специалният режим на данъчно облагане не представлява държавна помощ, тъй като не предоставя никакво предимство на France Télécom и не води до никаква загуба на ресурси за държавата.

38 На 30 януари 2003 г. Комисията приема решение за започване на официалната процедура по разследване, предвидена в член 88, параграф 2 ЕО, що се отнася по-специално до освобождаването от професионален данък, от което се ползва France Télécom за периода от 1991 г. до 1993 г., и специалния режим на данъчно облагане (наричано по-нататък „решение за започване на процедурата“). Френската република е уведомена за решението за започване на процедурата с писмо от 31 януари 2003 г. По искане на френските власти на 7 март 2003 г. Комисията прави уведомление за коригирания текст на това решение. В решението за започване на процедурата Комисията оценява предоставеното на France Télécom предимство на около 1 милиард френски франка (FRF) на година, считано от 1994 г. (параграфи 73 и 74). Решението за започване на процедурата е публикувано на 12 март 2003 г. (ОВ C 57, стр. 5).

[…]

4. Обжалваното решение

53 На 19 и 20 юли 2004 г. по време на 1667-ото си заседание колегиумът на членовете на Комисията одобрява проект на решение, с което се констатира, че France Télécom се е ползвало от държавна помощ поради специалния режим на данъчно облагане за периода от 1994 г. до 2002 г. (наричана по-нататък „разглежданата помощ“) и оправомощава члена на Комисията, който отговаря за конкуренцията, да приеме съгласувано с председателя окончателния текст на решението на френски като автентичен език след извършването на „правно-езикова редакция“).

54 На 2 август 2004 г. Комисията приема [спорното решение]. Френската република е уведомена за него на 3 август 2004 г. […]

[…]

61 В [спорното] решение Комисията най-напред приема, че може да се счете, че фиксираният налог, предвиден […] за периода от 1991 г. до 1993 г., замества професионалния данък, нормално дължим за същите години. Следователно освобождаването от професионален данък за този период не представлява държавна помощ (съображения 22—33 и 53 [от спорното решение]).

62 За разлика от това Комисията счита, че специалният режим на данъчно облагане, приложим от 1994 г. до 2002 г., установява държавна помощ, която се изразява в разликата между облагането, на което France Télécom е щяло да бъде подложено по общия режим, и размера на вноските за професионалния данък, с който реално е било обложено (наричана по-нататък „разлика в облагането“). Тази нова помощ, неправомерно приведена в действие в нарушение на член 88, параграф 3 ЕО, е освен това несъвместима с общия пазар. Ето защо тя трябва да бъде възстановена (съображения 34—53 от [спорното] решение).

63 За да квалифицира специалния режим на данъчно облагане като държавна помощ по смисъла на член 87, параграф 1 ЕО, Комисията разсъждава по следния начин.

64 Първо, Комисията посочва причините, поради които счита, че трябва да бъде отхвърлен доводът на френските власти, че констатираното за периода от 1994 г. до 2002 г. предимство е било повече от компенсирано от размера на фиксирания налог, с който France Télécom е било обложено за периода от 1991 г. до 1993 г. (съображения 35—41 от [спорното] решение).

65 Най-напред Комисията изтъква, че Закон 90-568 установява два последователни и отделни режима на данъчно облагане: режим на освобождаване чрез заместване на данъците по общия данъчен режим, включително професионалния данък, с фиксиран налог, който режим се прилага от 1991 г. до 1993 г., от една страна, и специален и дерогационен режим, водещ до недостатъчно данъчно облагане в областта на професионалния данък, който първоначално се прилага от 1994 г. и приключва с данъчното облагане за 2003 г., от друга страна (съображения 36 и 38 от [спорното] решение).

[…]

67 Поради това Комисията счита, че не може да допусне разликата в облагането, от която се ползва France Télécom за периода от 1994 г. до 2002 г., да бъде компенсирана с фиксирания налог, изплатен за периода от 1991 г. до 1993 г., който не е свързан с професионалния данък нито по специфичен начин от Закон 90-568, нито поради начина си на изчисляване (съображение 38 от [спорното] решение).

68 Освен това Комисията счита, че въпросният фиксиран налог прилича по-скоро участие на собственика на капитала в разпределянето на печалбата, отколкото на облагане. При тези обстоятелства Комисията е могла само по изключение да приеме, че този налог е компенсирал пълното освобождаване от професионален данък, от което се е ползвало France Télécom за периода от 1991 г. до 1993 г. Напротив, нормалното прилагане на правото

би довело до заключението, че това освобождаване представлява държавна помощ, чийто размер би трябвало да бъде прибавен към този на разликата в облагането, от която се ползва France Télécom, считано от 1994 г. по силата на специалния режим на данъчно облагане (съображения 38 и 39 от [спорното] решение).

69 Накрая, според Комисията разбирането, че е следвало да се извърши компенсиране между плащанията, направени от France Télécom в полза на държавата за периода от 1991 г. до 1993 г., и по-ниското облагане, от което се е ползвало дружеството от 1994 г. нататък, предполага сумата, с която облагането на France Télécom за периода от 1991 г. до 1993 г. превишава облагането по общия режим, да се преквалифицира като данъчен кредит — нещо, което не произтича от Закон 90-568. Такава теоретична обосновка, направена a posteriori, не отговаря на обичайното прилагане на френското данъчно право, а има за цел единствено да бъде избегнато възстановяването на предоставената на France Télécom държавна помощ (съображение 40 от [спорното] решение).

70 Второ, Комисията счита, че разликата в облагането представлява предимство за France Télécom, получено чрез ресурси, които е трябвало да бъдат включени в държавния бюджет, и следователно представлява държавна помощ (съображение 42 от [спорното] решение).

71 Трето, в съображения 43 и 44 от [спорното] решение Комисията посочва, че на стадия на вземане на решение, с което се констатира наличието на държавна помощ, тя не е могла да вземе предвид довода на Френската република, че за да се определи чистото предимство, от което се е ползвало France Télécom, е трябвало да се отчете намаляването на облагаемата основа на корпоративния данък, до което водело заплащането на по-големи суми за професионален данък [...]

72 Четвърто, като отхвърля доводите на Френската република, че разглежданата помощ не може да бъде възстановена поради прилагането на предвидените в член 15 от Регламент [ЕО] № 659/1999 [на Съвета от 22 март 1999 година за установяване на подробни правила за прилагането на член [88 ЕО] от Договора за ЕО (ОВ L 83, стр. 1; Специално издание на български език, глава 8, том 1, стр. 41)] правила на погасителната давност, Комисията приема, че разглежданата помощ представлява нова, а не съществуваща помощ (съображение 45 [от спорното решение]).

73 На първо място, Комисията посочва, че изтичането на предвидения в член 15 от Регламент № 659/1999 давностен срок няма за последица да преобразува една помощ от нова в съществуваща, а само да попречи на Комисията да разпореди възстановяването на помощи, които са предоставени повече от десет години преди датата, на която давността е изтекла (съображения 46—48 от [спорното] решение).

74 На второ място, Комисията изтъква, че Закон 90-568 установява схема за помощ и че евентуалната погасителна давност се отнася само до предоставените в рамките на тази схема помощи, но не и до самата схема. Следователно началният момент, от който започва да тече срокът, е денят на ефективното предоставяне на всяка помощ на France Télécom, т.е. за всяка година, датата на която е бил дължим професионалният данък (съображение 49 от [спорното] решение).

75 На трето място, Комисията добавя, че искането за информация, отправено до Френската република на 28 юни 2001 г., прекъсва давностния срок (съображение 50 от [спорното] решение).

76 Въз основа на това Комисията стига до извода, че тъй като първата идентифицирана помощ е предоставена за 1994 г., т.е. по-малко от десет години преди 28 юни 2001 г., разглежданата помощ трябва да бъде изцяло възстановена (съображение 51 от [спорното] решение).

77 Пето, Комисията отбелязва, че френските власти не са изтъкнали никакъв конкретен довод, за да докажат съвместимостта на разглежданата помощ с общия пазар, и че не вижда никакво правно основание за обявяването на тази помощ за съвместима с общия пазар (съображение 52 [от спорното решение]).

78 Ето защо в съображение 53 от [спорното] решение Комисията стига до извода, че първо, режимът на професионален данък, приложим към France Télécom за периода от 1991 г. до 1993 г., не представлява държавна помощ, и второ, разликата в облагането, от която се ползва France Télécom за периода от 1994 г. до 2002 г. в резултат на специалния режим на данъчно облагане, представлява несъвместима с общия пазар и неправомерно приведена в действие държавна помощ, която следователно трябва да бъде възстановена.

79 Същевременно обаче точната сума, която трябва да бъде възстановена, не може да бъде определена поради противоречивата информация, предоставена от френските власти в рамките на административната процедура. Комисията приема, че подлежащата на възстановяване помощ е в размер между 798 милиона и 1,14 милиарда евро без лихвите (съображения 54—59 [от спорното решение]).

80 В съображение 54 от [спорното] решение Комисията се позовава на доклад, предоставен на френския парламент от главната данъчна дирекция през ноември 2001 г., според който „незабавното нормализиране на условията на облагане на France Télécom с професионален данък би довело, при непроменена ставка, до увеличаване на данъчното облагане с около 198 милиона евро за предприятието“.

81 Освен това Комисията се позовава на оценката от 15 май 2003 г., чиито резултати са представени под формата на таблица в съображение 54 от

[спорното] решение. Според предоставените от Френската република цифрови данни общият данък, с който France Télécom е трябвало теоретично да бъде обложено за периода от 1994 г. до 2002 г. по общия режим на данъчно облагане, е 8,362 милиарда евро. Общият данък, с който предприятието реално е било обложено за същия период по специалния режим на данъчно облагане, е 7,222 милиарда евро. Следователно разликата в облагането в полза на France Télécom за периода от 1994 г. до 2002 г. е в размер на 1,14 милиарда евро.

82 Освен това Комисията отбелязва, че с писмо от 29 януари 2004 г. френските власти я запознават с размера на данъка, с който е било обложено France Télécom по общия режим за 2003 г. (773 милиона евро) и потвърждават основателността на оценката от 15 май 2003 г. (съображение 55 от [спорното] решение). Едва по време на срещите, проведени на 16 и 23 юни 2003 г., френските власти оспорват надеждността на тези цифрови данни (съображения 56 и 57 от [спорното] решение).

83 На 5 юли 2004 г. френските власти представят нова оценка. Тя води до различни резултати, възпроизведени под формата на таблица в съображение 58 от [спорното] решение. Общият данък, с който France Télécom е трябвало теоретично да бъде обложено за периода от 1994 г. до 2002 г. по общия режим на данъчно облагане, е сведен до 8,02 милиарда евро. Разликата в облагането, от която се е ползвало France Télécom за периода от 1994 г. до 2002 г., била следователно в размер на 798 милиона евро.

84 Поради противоречивите данни, предоставени от Френската република по време на административната процедура, Комисията стига до извода, че не е в състояние да определи подлежащата на възстановяване сума, тъй като тя е между 798 милиона евро и 1,14 милиарда евро, върху които се начисляват лихви. Според Комисията точната сума, подлежаща на възстановяване, трябва да бъде определена от френските власти в съответствие със

задължението им за лоялно сътрудничество по време на фазата на изпълнение на [спорното] решение (съображения 59 и 60 от [спорното] решение).

85 С оглед на гореизложеното разпоредителната част на [спорното] решение гласи следното:

„*Член първи*

Държавната помощ в полза на France Télécom, неправомерно отпусната от [Френската република] в противоречие с член 88, параграф 3 […] ЕО чрез режима на професионалния данък, прилаган към това предприятие за периода между 1 януари 1994 г. и 31 декември 2002 г. […], е несъвместима с общия пазар.

Член 2

1. [Френската република] предприема всички необходими мерки за възстановяването от France Télécom на определената в член 1 помощ.

2. Възстановяването се извършва без забавяне в съответствие с процедурите по националното законодателство, при условие че те позволяват незабавното и ефективно изпълнение на настоящото решение.

3. Подлежащите на възстановяване помощи включват лихви, от датата, на която помощите са предоставени на разположение на получателя, до датата на възстановяването им.

[…]

Член 3

В двумесечен срок, считано от датата на връчване на настоящото решение, [Френската република] информира Комисията за мерките, които възнамерява да вземе и които вече е взела, за да се съобрази с него. За тази цел Франция използва приложения към настоящото решение въпросник.

Член 4

Адресат на настоящото решение е Френската република [неофициален превод]."

86 На 25 октомври 2006 г. Комисията предявява иск за установяване на неизпълнение на задължения от държава членка, с който се иска Съдът да констатира, че като не е изпълнила в предвидения срок [спорното] решение, Френската република не е изпълнила задълженията си по членове 2 и 3 от това решение, по член 249, четвърта алинея ЕО и по член 10 ЕО.

87 С решение от 18 октомври 2007 г. по дело Комисия/Франция (C-441/06, Сборник, стр. I-8887) Съдът обявява за основателен иска на Комисията."

Производството пред Общия съд и обжалваното съдебно решение

3 В жалбите за отмяна на спорното решение, подадени пред Общия съд съответно на 13 октомври 2004 г. и 10 януари 2005 г., Френската република и France Télécom изтъкват по същество, че Комисията неоснователно е приела, от една страна, че дружеството France Télécom е получило неправомерна помощ, и от друга страна, че последната е следвало да бъде възстановена.

4 С обжалваното съдебно решение Общият съд отхвърля всички правни основания, посочени от Френската република и France Télécom.

Искания на страните

5 France Télécom иска от Съда:

— да отмени обжалваното съдебно решение,

— да се произнесе с окончателно решение по същността на спора, в съответствие с член 61 от Статута на Съда на Европейския съюз, и да уважи неговите искания, направени в първоинстанционното производство,

— при условията на евентуалност да върне делото на Общия съд за постановяване на решение и

— да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

6 Френската република иска от Съда:

— да отмени обжалваното съдебно решение,

— да се произнесе с окончателно решение по съществото на спора, в съответствие с член 61 от Статута на Съда,

— да уважи претенциите на жалбоподателите в първоинстанционното производство,

— при условията на евентуалност да върне делото на Общия съд за постановяване на решение и

— да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

7 Комисията иска жалбата да бъде отхвърлена и France Télécom да бъде осъдено да заплати съдебните разноски..

По жалбата

8 В подкрепа на своята жалба France Télécom сочи пет правни основания, изведени, първо, от грешка в прилагане на правото, допусната от Общия съд, доколкото той е окачествил специалния режим на данъчно облагане като държавна помощ, докато съществуването на предимство в полза на France Télécom зависело от външни за посочения режим фактори, второ, от неправилното разбиране от Общия съд на понятието държавна помощ, доколко Комисията е пропуснала да се съобрази с общия данъчен режим към France Télécom през 1991—2002 г., трето, от нарушение на принципа на защита на оправданите правни очаквания, четвърто, от недостатъчни мотиви на обжалваното съдебно решение от гледна точка на принципа на погасителната давност, и пето, от грешка в прилагане на правото, както и от недостатъчни мотиви на посоченото съдебно решение от гледна точка на принципа на правната сигурност.

По първото правно основание, изведено от грешка в прилагането на правото, допусната от Общия съд, доколкото той окачествява специалния режим на данъчно облагане като държавна помощ, докато съществуването на предимство в полза на France Télécom зависело от външни за посочения режим фактори

Доводи на страните

9 France Télécom изтъква, че съществуването на евентуално финансово предимство в негова полза в сравнение с общото правно положение зависи от редица променливи величини, като например от различните ставки на професионалния данък във френските общини, в които се държат облагаеми активи, както и от географското разположение на същите. Вследствие на това приложимият към France Télécom дерогационен режим, считано от 1994 г., сам по себе си не съставлявал предимство, така че този елемент следвало да убеди Общия съд да не уважи дадената на разглеждания данъчен режим квалификация като държавна помощ.

10 France Télécom счита, че Общият съд не разбира правилно понятието „държавна помощ“, като в точка 323 от обжалваното съдебно решение е приел, че съществуването на евентуално предимство не зависи от присъщите на разглеждания данъчен режим характеристики, а от външни на този режим фактори, последиците от които могат да бъдат установени едва a posteriori. Благоприятните или неблагоприятните последици, произтичащи от такива фактори, не били от естество да придадат характер на държавна помощ на мярка, която към датата на нейното приемане не е имала такъв характер.

11 Френската република поддържа, че един дерогационен режим на данъчно облагане сам по себе си не може да съставлява държавна помощ. Всъщност един такъв режим не предоставял непременно селективно предимство на засегнатите предприятия.

12 Комисията преценява, че правното основание е недопустимо, като се има предвид, че то не е било повдигнато в първоинстанционното производство.

13 Тя изтъква и това, че правното основание не е основателно. В действителност равнище на облагане, произтичащо от един дерогационен режим, не можело да бъде предварително установено за всяка година. Този режим обаче можел да доведе до по-ниско облагане в сравнение с произтичащото от прилагането на общата правна норма в областта на професионалния данък.

14 Комисията допълва, че нерядко разследването на държавна помощ изисква да се вземат предвид събития, настъпили след приемането на разглежданата мярка, с цел да се определи дали последната е имала конкретен израз и тя да бъде изчислена количествено с цел възстановяване на полученото предимство.

Съображения на Съда

15 Що се отнася до недопустимостта на първото правно основание, посочено от Комисията, следва да се отбележи, че това правно основание, което се вписва в аргументацията за съществуването на държавна помощ, е изложено в първоинстанционното производство, а именно в рамките на първото и второто правно основание, повдигнати пред Общия съд.

16 Що се отнася до основателността на това правно основание, видно от постоянната съдебна практика, понятието „помощ“ е по-общо от понятието „субсидия“. То включва не само положителните престации като самите субсидии, но и други видове намеса, които под различна форма облекчават тежестите, обичайно натоварващи бюджета на едно предприятие, и които, без да бъдат субсидии в строгия смисъл на думата, имат същото естество и пораждат същите последици (вж. Решение от 8 септември 2011 г. по дело Paint Graphos и др., C-78/08—C-80/08, Сборник, стр. I-7611, точка 45 и цитираната съдебна практика).

17 Следва също така да се припомни, че понятието „предимство“, неразделно свързано с квалифицирането на една мярка като държавна помощ, придобива обективен характер, независимо от мотивите на авторите на разглежданата мярка. Така че естеството на преследваните от държавните мерки цели и тяхната обосновка са без значение за квалифицирането им като държавна помощ. Видно от постоянната съдебна практика, член 87, параграф 1 ЕО не разграничава държавните помощи според техните причини или цели, а ги определя в зависимост от техните последици (вж. Решение от 13 февруари 2003 г. по дело Испания/Комисия, C-409/00, Recueil, стр. I-1487, точка 46 и цитираната съдебна практика).

18 Що се отнася до настоящия случай, важно е да се установи, че данъчният режим, който е прилаган по отношение на France Télécom през втория разглеждан период, а именно през 1994—2002 г., е бил изключение в сравнение с общия данъчен режим. По-конкретно, това дружество се е ползвало с особено данъчно третиране на национално равнище, характеризиращо се с обстоятелството, че професионалният данък е изчисляван въз основа на национална среднопретеглена ставка, получена въз основа на приложимите ставки в различните административно-териториални единици, докато ставките, прилагани към

останалите предприятия, са били гласувани всяка година от тези административно-териториални единици. Освен това по отношение на France Télécom била прилагана единна ставка на професионалния данък по местонахождението на неговото основно място на стопанска дейност, докато останалите предприятия били облагани при различни данъчни ставки, гласувани от административно-териториалните единици, на територията на които тези предприятия са имали място на стопанска дейност. Също така по отношение на France Télécom била прилагана данъчна ставка от 1,9% вместо прилаганата по отношение на другите предприятия данъчна ставка от 8% за управленски разходи на данъчната администрация.

19 Що се отнася до изложения в рамките на настоящата жалба довод, че разглеждането на данъчния режим, предмет на делото пред Общия съд, е следвало да се съобрази с известен брой променливи елементи и външни фактори, следва да се отбележи, че макар и с оглед на характеристиките на посочения режим Комисията да не е била в състояние да определя с точност предварително и за всяка данъчна година свързаното с него равнище на облагане, безспорно е, че този режим е можел да доведе, и видно от петдесет и девето съображение от спорното решение, както и от точка 225 от обжалваното съдебно решение, реално е довел до по-ниско данъчно облагане на France Télécom с професионален данък в сравнение с данъчното облагане по общия режим на посочения данък.

20 Освен това следва да се отбележи, че независимо от определяните от административно-териториалните единици данъчни ставки за облагане с професионален данък, дружеството France Télécom при всички обстоятелства се е ползвало с по-ниска данъчна ставка при управленските разходи на данъчната администрация.

21 При тези условия Общият съд е постановил в точка 323 от обжалваното съдебно решение, че констатацията за съществуването на помощ е зависела от определен брой „външни обстоятелства“ за специалния режим на данъчно облагане, като например начисляването на професионалния данък на годишна база, както и равнището на данъчните ставки, гласувани всяка година в отделните административно-териториални единици, на територията на които дружеството France Télécom е имало място на дейност.

22 Противно на твърдяното от France Télécom и Френската република, такива обстоятелства изобщо не са пречка специалният режим на данъчно облагане да може да бъде квалифициран като държавна помощ по смисъла на член 87, параграф 1 ЕО още от момента на неговото приемане. Всъщност следва да се направи разлика между, от една страна, приемането на режима на помощ, в конкретния случай на специалния режим на данъчно облагане, и от друга страна, предоставянето на годишните помощи на France Télécom въз основа на посочения режим, чийто точен размер е зависел от определени външни фактори.

23 Както посочва генералният адвокат в точка 59 от своето заключение, в настоящия случай става въпрос за смесена конфигурация, в която наличието на предимство се дължи, от една страна, на един фиксиран елемент, свързан с прилагания към France Télécom специален по отношение на общия данъчен режим режим на данъчно облагане, и от друга страна, на един променлив елемент, който е в зависимост от фактически обстоятелства, а именно разположението на помещения или терени в различни административно-териториални единици, както и данъчната ставка, приложима в посочените единици.

24 Този специален режим на данъчно облагане, поради присъщите му характеристики, така както те са представени в точка 18 от настоящото съдебно решение, е могъл да доведе до облагане на France Télécom, по-ниско от това, на което последното би подлежало, ако е било облагано с професионалния данък по реда на общия данъчен режим.

25 Обстоятелството, че посоченото дружество, считано от 1994 г., се е ползвало реално от по-ниско данъчно облагане с професионалния данък, е пряко свързано с характеристиките, присъщи на прилагания по отношение на него дерогационен данъчен режим, макар и точният размер на годишните помощи, получени от него въз основа на посочения данъчен режим, да е зависел от някои външни за този режим фактори.

26 Както е видно всъщност от структурата на обжалваното съдебно решение, в точка 323 от него, която се отнася до обстоятелствата, външни за специалния режим на данъчно облагане, се обсъждат само годишните помощи, предоставяни на France Télécom въз основа на специалния режим на данъчно облагане.

Посочената точка всъщност е част от анализа на правното основание, свързано с давностния срок на правомощията на Комисията в областта на възстановяването на неправомерно предоставените помощи. Преценката, направена от Общия съд в рамките на едно такова правно основание, може обаче да се отнася само до ефективно получените помощи и следователно би могла да се отнася само до помощите, от които дружеството France Télécom се е ползвало въз основа на специалния режим на данъчно облагане.

27 От тези съображения следва, че Общият съд е приел, без да допусне грешка в прилагане на правото, че специалният режим на данъчно облагане е предоставял предимство на France Télécom по смисъла на член 87, параграф 1 ЕО, макар и точната сума на отпуснатите помощи въз основа на посочения режим да е трябвало да бъде определяна посредством някои фактори, външни за посочения режим.

28 Следователно първото правно основание не е основателно.

По второто правно основание, изведено от неправилното разбиране от Общия съд на понятието „държавна помощ“, доколкото Комисията не е взела под внимание прилагания по отношение на France Télécom общ данъчен режим през периода 1991—2002 г.

29 Второто правно основание, изтъкнато от France Télécom в подкрепа на неговата жалба, има три части. На първо място следва да се разгледа втората част, която се отнася до твърдяното неправилно тълкуване на спорното решение. На второ място ще бъдат разгледани заедно първата и третата част на посоченото правно основание, тъй като те са тясно свързани.

По втората част, изведена от грешка в прилагане на правото във връзка с неправилното тълкуване на спорното решение и с извършена от Общия съд замяна на мотиви

— Доводи на страните

30 France Télécom твърди, че Общият съд е дал неправилно тълкуване на спорното решение, като е преценил, че според Комисията разглежданата помощ се състои не от специалните данъчни разпоредби, приложими към посоченото дружество, а в установената за всяка година разлика в данъчното облагане между размера на сумите, начислявани на последното, и дължимия по силата на общия данъчен режим професионален данък, като по този начин е заменил мотивите на посоченото решение със своите мотиви. France Télécom посочва още, че подобно тълкуване противоречи на разпоредителната част на спорното решение, съгласно която разглежданата помощ се състои от режима на професионалния данък, прилаган към това предприятие за периода между 1 януари 1994 г. и 31 декември 2002 г. По този начин Комисията се основавала не на установената за всяка година разлика в данъчното облагане след 1994 г., а на други причини от различно естество.

31 Комисията отговаря, че прочитът, който Общият съд дава на спорното решение в обжалваното съдебно решение, съответства на приетия от нея текст. Тя уточнява, че не е било необходимо в разпоредителната част на спорното решение да се повтаря, че разликата в данъчното облагане е съставлявала предимство. Всъщност, след като помощта, от която се е ползвало France Télécom, се е състояла в по-ниското данъчно облагане на последното с професионалния данък между 1994 г. и 2002 г., тя е била предоставяна по силата на режима на професионалния данък, прилаган към това предприятие през този период.

— Съображения на Съда

32 Следва да се посочи, че в точка 201 от обжалваното съдебно решение Общият съд е обсъдил частта от спорното решение, съгласно която помощта е произтичала от разлика в облагането, представляваща разликата между размера на внесения професионалния данък, който France Télécom е щяло да дължи, ако е било обложено с данъка по общия режим, и размера на реално начисления му по силата на разглеждания данъчен режим професионален данък. Общият съд е проверил реалния характер на тази разлика в данъчното облагане в точки 219—225 от посоченото съдебно решение, като France Télécom не поставя под въпрос така направените от него констатации.

33 Що се отнася до замяната на мотиви, за която се твърди, че извършена от Общия съд, достатъчно е да се установи, че последният не е излязъл от рамките на необходимото равнище на съдебен контрол, заменяйки преценката на Комисията със своята преценка, щом като разликата в разглежданото данъчно облагане и начисляването на професионалния данък на годишна база, така както той е предвиден от разпоредбите на Code général des impôts, са част от разсъжденията на Комисията в спорното решение.

34 Всъщност следва да се установи, че в съображение 42 от спорното решение се разяснява, че „разликата между действително платения от [France Télécom] професионален данък и онзи, който дружеството е щяло да дължи по силата на общия режим за периода от 1 януари 1994 г. до 1 януари 2003 г.“, съставлява държавна помощ, защото тя представлява предимство за [France Télécom], предоставено от средства, които в противен случай биха постъпили в държавния бюджет“. Съгласно четиридесет и девето съображение от спорното решение професионалният данък е бил дължим всяка година. Начисляването на професионалния данък на годишна база всъщност е изтъкнато и в двадесет и пето съображение от решението за започване на процедурата, в което се препраща към петнадесето съображение от спорното решение.

35 Следователно тълкуването, до което стига Общият съд, че разглежданата помощ се състои в разликата в данъчното облагане, произтичаща от прилагането на разпоредбите за въвеждане на дерогационния режим, е в съответствие с разпоредителната част на спорното решение, която окачествява приложимия към France Télécom режим в периода 1994—2002 г. като помощ, несъвместима с общия пазар. Всъщност именно по силата на този дерогационен режим посоченото дружество не е изплатило размера на професионалния данък, който по принцип е трябвало да издължи в съответствие с общия данъчен режим.

36 Ето защо втората част на второто правно основание трябва да се отхвърли.

По първата и третата част, изведени от неправилно разбиране от Общия съд на понятието държавна помощ, след като последният не е извършил общ анализ на приложимия по отношение на France Télécom данъчен режим

— Доводи на страните

37 France Télécom изтъква, че Общият съд не е изпълнил задължението си да извърши общ преглед на всички разпоредби, предвидени от дерогационния режим в сравнение с общия режим. За да установи дали е налице предимство, Общият съд сравнил данъчните тежести, наложени на France Télécom с дерогационния режим, и равнището на облагане, което е щяло да бъде приложено по отношение на дружеството, ако то е било облагано по общия данъчен режим. Той обаче ограничил това сравнение само до периода между 1994 г. и 2002 г, без да вземе предвид данъчната тежест, която France Télécom трябвало да понесе между 1991 г. и 1993 г.

38 France Télécom счита, че нито начисляването на данъка на годишна база, нито различията, съществуващи между двата разглеждани периода на данъчно облагане, биха могли да оправдаят извършването на частичен анализ, ограничен само до приложимия след 1994 г. данъчен режим. По този начин Общият съд неоснователно отказал да вземе под внимание свръхоблагането, до което довел „фиксираният налог“ за това дружество в периода 1991—1993 г. в сравнение с равнището на данъчно облагане, на което то би подлежало, ако по отношение на него през същите тези години е бил прилаган общият режим на професионалния данък. Дори да се предположело, че при анализа е било взето под внимание начисляването на професионалния данък на годишна база, Общият съд е следвало да признае, че през първите данъчни години на общия дерогационен данъчен режим, по-конкретно за периода 1991—1993 г., това дружество е било обект на свръхоблагане.

39 France Télécom преценява също така, че Общият съд е допуснал грешка в прилагането на правото, като в точка 207 от обжалваното съдебно решение се е основал на Решението на Съда от 15 декември 2005 г. по дело Италия/Комисия (C-66/02, Recueil, стр. I-10901). Общият съд неоснователно заключил, въз основа на посоченото съдебно решение, че е налице облекчаване на данъчната тежест за France Télécom за 1994—2002 г., което не е можело да бъде компенсирано от съществуването на специфичен налог, прилаган по отношение на това дружество през периода 1991—1993 г.

40 Също така Френската република изтъква, че Общият съд не разбирал правилно смисъла на понятието предимство, като възприел стеснителен подход по отношение на връзката, която трябва да съществува между освобождаване от данъци и налог, въведени с разглеждания данъчен режим. Общият съд следвало да анализира в неговата цялост дерогационния режим, предвиден със Закон № 90-568, по-конкретно евентуалните предимства, предоставени на France Télécom от дерогационния режим и изключително високия налог по общия режим.

41 Комисията твърди, че не е възможно една помощ „да се компенсира“, като се сочат налози от различно естество, които нямат връзка с тази помощ. Тази невъзможност се отнасяла не само до въпроса за държавните средства, но и до този за предоставеното предимство. Всъщност една загуба на приходи за държавата не можела да не освободи от квалифицирането ѝ като помощ в резултат това,

че е „компенсирана“ с други суми, платени на държавата въз основа на други задължения. Поради отсъствието на достатъчна връзка между приложимия режим на данъчно облагане между 1991 г. и 1993 г., от една страна, и от 1994 г., от друга страна, теорията за компенсиране, на която се гради аргументацията на France Télécom, не била основателна.

— Съображения на Съда

42 С оглед на изтъкнатите от страните доводи, трябва да се обсъди дали Общият съд е допуснал грешка в прилагане на правото, като в точка 218 от обжалваното съдебно решение е преценил, че в спорното решение Комисията правилно е отказала да извърши компенсиране между размера на фиксирания налог, платен от France Télécom за периода от 1991 г. до 1993 г., от една страна, и разликите в облагането, произтичащи от специалния режим на данъчно облагане за периода от 1994 г. до 2002 г., от друга страна, с цел да се прецени дали това дружество е ползвало държавни помощи по смисъла на член 87, параграф 1 ЕО.

43 В това отношение Общият съд, като признава, че когато Комисията разглежда мярка, която може да представлява държавна помощ, тя има правото да вземе пред вид специфични тежести, които обременяват определено предимство, същевременно преценява в точка 207 от обжалваното съдебно решение, че определена мярка във всички случаи се квалифицира като помощ, когато по отношение на нейния получател се прилага отделна специфична тежест, която няма връзка със съответната помощ. Посоченото твърдение на Общия съд се основава на правилно тълкуване на член 87, параграф 1 ЕО (вж. Решение от 2 юли 1974 г. по дело Италия/Комисия, 173/73, Recueil, стр. 709, точка 34), независимо от обстоятелството, че в това отношение той погрешно се позовава на Решение на Съда от 15 декември 2005 г. по дело Италия/Комисия, посочено по-горе.

44 Следователно в точка 208 от обжалваното съдебно решение Общият съд, без да допусне грешка в прилагане на правото, приема, че основателността на довода на жалбоподателите, че по-високото данъчно облагане на France Télécom за периода от 1991—1993 г., дължащо се на фиксирания налог, е компенсирало разликата в облагането, от която се е ползвало France Télécom за периода 1994—2002 г., зависи от анализа на обективните характеристики на фиксирания налог, който е бил прилаган между 1991 г. и 1993 г., и от lcm, fid дали той може да се приеме за тежест, неразделно свързана с предимството, което произтича за France Télécom от облагането му по специалния данъчен режим, считано от 1994 г.

45 В това отношение следва да се установи, че налогът, приложим към France Télécom между 1991 г. и 1993 г. се е определял от параметри, различни от прилаганите, считано от 1994 г., в рамките на специалния режим на данъчно облагане. Двата данъчни режима всъщност почивали на различни правни модели и на различни параметри за тяхното прилагане.

46 Всъщност, както е видно от седемнадесето съображение от спорното решение и от точка 209 от обжалваното съдебно решение, по силата на приложимия към France Télécom между 1991 г. и 1993 г. данъчен режим дружеството не е облагано с никакъв друг данък или налог освен с фиксирания налог. Размерът на този налог е бил изчисляван не според параметрите, определящи размера на професионалния данък, а според отчисленията за държавата, изплатени от предприятието през 1989 г. и през 1990 г. Освен това фиксираният налог е имал временен характер.

47 В замяна на това, в съответствие със специалния режим на данъчно облагане, приложим от 1994 г. за неопределен период, France Télécom по принцип е било облагано с всички данъци по общия режим. Това дружество е било обаче облагано с професионалния данък при ред и условия, дерогиращи от общия режим и съставляващи специалния режим на данъчно облагане.

48 При тези условия Общият съд напълно е установил основателно в точка 213 от обжалваното съдебно решение, че фиксираният налог не може да се счита за тежест, присъща на привеждането в действие на специалния режим на данъчно облагане, а по-скоро за особен начин на облагане на France Télécom, установен за годините преди 1994 г. Във всички случаи, както посочва Общият съд в точка 215 от обжалваното съдебно решение, само по себе си обстоятелството, че както фиксираният налог, така и специалният режим на данъчно облагане са установени със Закон 90-568, не позволявало да се приеме, че облагането на France Télécom с този фиксиран налог от 1991 г. до 1993 г. е неразделно свързано с установяването на специалния режим на данъчно облагане за годините след 1994 г.

49 От това следва, че Общият съд, без да допуска грешка в прилагането на правото, в точка 218 от обжалваното съдебно решение е направил извода, че Комисията правилно е отказала да извърши компенсиране между размера на платения от France Télécom за периода от 1991 г. до 1993 г. фиксиран налог, от една страна, и разликите в облагането, произтичащи от специалния режим на данъчно облагане, установен в полза на това дружество за периода от 1994 г. до 2002 г., от друга страна.

50 И накрая, дори и да се допусне тезата, че приложимият към France Télécom данъчен режим се е състоял от два неделими периода, първият от които е довел до свръхоблагане, а вторият — до по-ниско облагане, безспорно е, че Закон 90-568 е предвиждал, считано от 1994 г., специален режим на данъчно облагане за неопределен срок. Този закон обаче не е съдържал никакъв механизъм, по който да се извърши компенсиране между дължимия размер на фиксирания налог за периода 1991—1993 г. и дължимите суми, считано от 1994 г., по специалния режим на данъчно облагане. Следователно той не е позволявал да се определи моментът, от който свръхоблагането по първия режим би следвало да бъде компенсирано в рамките на прилагането на втория режим. Както отбелязва генералният адвокат в точка 100 от своето заключение, в даден момент съответното свръхоблагане е щяло да изчерпи своя ефект, като това задължително предполага, че в рамките на специалния данъчен режим на France Télécom ще се предостави предимство.

51 Следователно първата и третата част на второто правно основание са неоснователни. При това положение посоченото правно основание трябва да бъде отхвърлено в неговата цялост.

По третото правно основание, изведено от нарушение на принципа на защита на оправданите правни очаквания

52 Третото посочено от France Télécom правно основание се разделя на две части.

По първата част от третото правно основание, изведено от грешка в прилагане на правото във връзка с обстоятелствата, позволяващи позоваване на принципа на защита на оправданите правни очаквания

— Доводи на страните

53 France Télécom твърди, че що се отнася до възможността за позоваване на принципа на защита на оправданите правни очаквания, Общият съд неоснователно е ограничил възможността за отчитане на някои извънредни обстоятелства само до случаите, в които е изпратено уведомление за помощ. Все пак фактът, че в настоящия случай съществуването на предимство е могло да бъде установено едва впоследствие, в зависимост от развитието на обстоятелства, външни за специалния режим на данъчно облагане, съставлявал такова извънредно обстоятелство.

54 France Télécom твърди, че Общият съд не е определил нито правния акт, който е трябвало да бъде предмет на уведомление, нито момента, в който такова уведомление е трябвало да бъде изпратено. Всъщност, щом като предимството е съответствало на определена разлика в облагането, установявана в края на всяка данъчна година, било невъзможно да се идентифицира задължение за предварително уведомяване за спорния режим.

55 France Télécom допълва, че Общият съд не е взел под внимание обстоятелството, че намеренията на националния законодател са били част от елементите, които е трябвало да бъдат обсъдени, за да се определи дали това дружество е могло да има оправдани правни очаквания в съответствието на разглежданата данъчна мярка с приложимите в областта на държавните помощи норми.

56 Комисията припомня, че предприятията, получатели на помощ, по принцип не могат да имат оправдани правни очаквания в правомерния характер на една помощ, освен в случаите, когато тя е отпусната при спазване на предвидената в Договора за ЕО процедура.

57 Тя изтъква, че специалният режим на данъчно облагане, приложим по отношение на France Télécom за периода 1994—2002 г., е бил селективен дерогационен режим, за който носи отговорност държавата, и се е прилагал към работещо предприятие на пазари, отворени за конкуренцията и за търговията между държавите членки. Вследствие на това националните власти трябвало да изпратят уведомление за специалния режим на професионалния данък, приложим към това дружество преди датата, на която данъкът е станал изискуем.

— Съображения на Съда

58 Следва да се припомни най-напред, че задължението за уведомление съставлява един от основните елементи на системата за контрол, създадена от Договора в областта на държавните помощи. В рамките на тази система държавите членки имат задължението, от една страна, да уведомяват Комисията за всяка мярка

за предоставяне или за изменение на помощ по смисъла на член 87, параграф 1 ЕО, и от друга страна, да не прилагат такава мярка, в съответствие с член 88, параграф 3 ЕО, до приемането на окончателно решение от посочената институция относно тази мярка.

59 Вследствие на това, като се има предвид императивният характер на контрола върху помощите, осъществяван от Комисията, предприятията, получатели на помощ, по принцип биха могли да имат оправдани правни очаквания относно правомерността на помощта само ако тя е предоставена при спазване на предвидената в член 88 ЕО процедура, а ако положи дължимата грижа, икономическият субект обикновено би трябвало да бъде в състояние да се увери, че посочената процедура е спазена. По-специално, когато дадена помощ е приведена в действие без предварително уведомление до Комисията, поради което тя е неправомерна съгласно член 88, параграф 3 ЕО, получателят на помощта не може да има към този момент оправдани правни очаквания относно нейното правомерно отпускане (вж. Решение от 11 ноември 2004 г. по дело Demesa и Territorio Histórico de Álava/Комисия, C-183/02 P и C-187/02 P, Recueil, стр. I-10609, точки 44 и 45 и цитираната съдебна практика).

60 Освен това Съдът е приел, че когато не е изпратено уведомление за помощта до Комисията, бездействието на последната по отношение на тази мярка е лишено от значение (вж. Решение по дело Demesa и Territorio Histórico de Álava/Комисия, посочено по-горе, точка 52).

61 Що се отнася до настоящия спор, безспорно е, че Комисията не е получила уведомление за разглеждания данъчен режим, въведен със Закон 90-568.

62 Доколкото France Télécom твърди, че не е съществувало задължение за изпращане на уведомление, щом като не е било установено наличието на предимство, трябва да се подчертае, че нито твърдяният комплексен характер на разглеждания данъчен режим, нито периодичното естество на помощта са в състояние да освободят държавата членка от нейното задължение за изпращане на уведомление или да породят известни оправдани очаквания у дружеството, получател на помощта.

63 Що се отнася до евентуалната относимост на извънредни обстоятелства, които биха могли да породят, независимо от изложените в предходната точка съображения, оправдани правни очаквания в правомерния характер на дадена помощ, е достатъчно да се установи, че Общият съд не е допуснал грешка в прилагане на правото в преценката си на такива обстоятелства при задълбочения анализ, извършен от него в точки 263—269 от обжалваното съдебно решение, на всички доводи, изтъкнати пред него в това отношение.

64 Вследствие на това Общият съд основателно установява в точка 270 от обжалваното съдебно решение, че Френската република и France Télécom не са доказали наличието на извънредни обстоятелства, които да им позволят да се позоват на принципа на защита на оправданите правни очаквания.

65 Налага се изводът, че първата част от третото правно основание е неоснователна.

По втората част на третото правно основание, изведена от грешка в прилагане на правото, що се отнася до правните последици, произтичащи от друго решение на Комисията в областта на държавните помощи

— Доводи на страните

66 France Télécom преценява, че Общият съд е дал неправилно тълкуване на правните последици, произтичащи от Решение на Комисията от 8 февруари 1995 година относно La Poste (ОВ C 262, стр. 11, наричано по-нататък „решението относно La Poste“)

67 France Télécom поддържа, че приемането на посоченото решение съставлява действие, което е било в състояние да произведе правни последици и да породи оправдани правни очаквания за съответствието на разглеждания данъчен режим с правилата в областта на държавните помощи.

68 Комисията подчертава, че щом като е съставлявал дерогиращ от общия режим способ за облагане с професионалния данък, специалният режим на данъчно облагане е бил в състояние да предостави финансово предимство на France Télécom. С оглед на характеристиките на този режим уведомлението е следвало да бъде подадено най-късно до датата, на която дължимият от това дружество професионален данък за 1994 г. е станал изискуем.

69 Комисията счита, че друга процедура на разследване в областта на държавните помощи не би могла да породи оправдани правни очаквания в полза на France Télécom относно специалния режим на данъчно облагане, от който се е ползвало дружеството.

— Съображения на Съда

70 Както беше посочено в точки 59 и 60 от настоящото съдебно решение, получателят на помощ не би могъл по принцип да се позовава на съображения, изведени от принципа на оправданите правни очаквания в случаите, в които до Комисията не е изпратено уведомление.

71 Що се отнася до доводите, изведени от решението относно La Poste, следва да се установи, че това решение не съдържа никакъв анализ във връзка с дерогационния режим на професионалния данък, приложим към France Télécom. При тези обстоятелства Общият съд само установява в точка 266 от обжалваното

съдебно решение, че Комисията по никакъв начин не е взела становище по този специален режим на данъчно облагане и че вследствие на това тя не се е произнесла дали този режим е представлявал помощ или не.

72 Що се отнася до довода, че France Télécom е можело да тълкува контекста, в който е било прието решението относно La Poste, като вземане на становище от Комисията по разглеждания данъчен режим, следва да се установи, че Общият съд, без да допуска грешка в прилагане на правото, отхвърля този довод в точки 265—269 от обжалваното съдебно решение.

73 Вследствие на това Общият съд основателно преценява, че решението относно La Poste не съдържа никакъв относим елемент, който да породи оправдани правни очаквания у France Télécom, що се отнася до правомерността на разглеждания данъчен режим от гледна точка на правилата в областта на държавните помощи. Следователно втората част от третото правно основание не е обоснована.

74 С оглед на горепосочените съображения третото правно основание трябва да бъде отхвърлено в неговата цялост.

По четвъртото правно основание, изведено от липса на мотиви на обжалваното съдебно решение, що се отнася до отговора на доводите във връзка с принципа за погасителната давност

Доводи на страните

75 France Télécom припомня, че в хода на административната процедура френските власти са разяснили, че евентуалното по-ниско данъчно облагане за периода 1994—2002 г. не е могло при всяко положение да бъде обект на възстановяване,

като се има предвид, че режимът е бил въведен преди повече от десет години. Член 15 от Регламент № 659/1999 обаче гласял, че правомощията на Комисията за възстановяване на помощ са предмет на давностен срок от десет години.

76 France Télécom преценява, че Общият съд не се е произнесъл по принципа за погасителната давност, който е бил изтъкнат пред него. В замяна на това той заменил в това отношение със собствените си мотиви тези на спорното решение. Освен това в обжалваното съдебно решение не се уточнявало кой е задължителният правен акт, чието влизане в сила е началната дата на срока на погасителната давност. Актът, от който започвала да тече погасителната давност, бил Закон 90-568.

77 Френската република отбелязва, че Общият съд е допуснал грешка в прилагането на правото, като е решил, че срокът на погасителната давност не е могъл да започне да тече преди 1994 г. Дори да се допуснело, че дерогационният данъчен режим е съставлявал държавна помощ, единственият задължителен правен акт, който може да бъде установен с цел да се определи датата, от която започва да тече срокът на погасителната давност за разглежданата мярка, бил Закон 90-568, влязъл в сила на 2 юли 1990 г. Комисията решила да започне процедурата по предварително разглеждане на специалния режим на данъчно облагане на France Télécom, като на 28 юни 2001 г. отправила към френските власти искане за информация. На тази дата обаче срокът на погасителната давност относно задължението за възстановяване бил вече изтекъл.

78 Комисията подчертава, че Общият съд бил длъжен само да реши въпроса дали помощта, предоставена на France Télécom по силата на специалния режим на професионалния данък, в сила от 1994 г., е била погасена по давност. Следователно твърдението, че Общият съд е заменил със своите мотиви тези на спорното решение, не може да бъде прието.

79 Комисията уточнява, че правилата на погасителната давност в областта на държавните помощи се отнасят до възстановяването на последните. Не било възможно обаче една помощ да бъде възстановена, преди нейният размер да може да бъде определен. Що се отнася до разглеждания данъчен режим, предимството е могло да бъде установено само на годишна база a posteriori.

Съображения на Съда

80 Що се отнася до принципа на погасителната давност, следва да се припомни, че съгласно член 15, параграф 1 от Регламент № 659/1999 по отношение на правомощията на Комисията за възстановяване на помощ се прилага давностен срок от десет години. От параграф 2 от посочения член следва, че давностният срок започва да тече от деня, в който неправомерната помощ е предоставена на получателя. Следователно решаващият елемент за определянето на посочения срок на погасителната давност в посочения член 15 е ефективното предоставяне на помощта.

81 Видно от посочения член 15, параграф 2, тази разпоредба, за да определи датата, на която започва да тече срокът на погасителната давност, се позовава на предоставянето на помощта на получателя, а не на датата на приемане на схема за помощи.

82 В това отношение определянето на датата, на която е отпусната помощта, може да варира в зависимост от характера на обсъжданата помощ. Така например в хипотезата на схема от няколко години, която се изразява в плащания или в периодично предоставяне на предимства, датата на приемането на акта, който е правното основание за помощта, и датата, на която предприятията действително започват да се ползват от нея, могат да бъдат разделени от значителен отрязък от време. В такива случаи за целите на определянето на срока на погасителната

давност помощта следва да се счита за предоставена на получателя единствено от датата, на която тя действително е била предоставена на последния.

83 Важно е да се припомни в това отношение, че в четиридесет и девето съображение от спорното решение Комисията уточнява, че срокът на погасителната давност е започвал да тече всяка година от датата, на която внасянето на професионалния данък е било изискуемо от France Télécom.

84 Всъщност, видно от точка 320 от обжалваното съдебно решение, срокът на погасителната давност започва да тече при всяко реално предоставяне на предимството, евентуално всяка година, така че определянето на срока на погасителната давност може да бъде в зависимост от начина, по който е установено предимството.

85 В настоящия случай, щом като установяването на наличието на помощта е трябвало да се извърши в зависимост от различните данъчни ставки, прилагани във всяка община, на чиято територия е имало място на дейност France Télécom, в точка 323 от обжалваното съдебно решение Общият съд извършва анализ на начисляването на професионалния данък на годишна база и на произтичащите от това последици.

86 Вследствие на това Общият съд с основание преценява в точка 324 от обжалваното съдебно решение, че поради начисляването на професионалния данък на годишна база не може да се приеме, че разглежданата помощ е „предоставяна“ преди 1994 г., тъй като през тази година са приети правнообвързващите актове, които за пръв път позволяват да се установи разликата в данъчното облагане.

87 Освен това възприетият от Общия съд подход се потвърждава от текста на член 15, параграф 1 от Регламент № 659/1999, от който следва, че именно правомощията на Комисията за възстановяване на помощта са предмет на давностен срок.

88 Що се отнася, накрая, до довода, че Общият съд не е изпълнил задължението си за мотивиране във връзка с принципа на погасителната давност, съгласно постоянна съдебна практика последният не е длъжен да излага изчерпателно и да посочва поотделно всички представени от страните по спора съображения. Следователно мотивите могат да бъдат имплицитни, при условие че те дават възможност на заинтересованите лица да разберат причините, поради които са приети мерките, а на компетентния съд — да разполага с достатъчно елементи, за да упражни своя контрол (вж. Решение от 21 септември 2006 г. по дело Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied/Комисия, C-105/04 P, Recueil, стр. I-8725, точка 72 и Решение от 8 февруари 2007 г. по дело Groupe Danone/Комисия, C-3/06 P, Сборник, стр. I-1331, точка 46).

89 В това отношение следва да се отбележи, че в посочените точки 323 и 324 от обжалваното съдебно решение Общият съд разяснява своята преценка на характеристиките на режима на професионалния данък, като в точка 325 от посоченото съдебно решение прави извода, че на 28 юни 2001 г. — датата, на която е отправено искане за информация до Френската република — предвиденият в член 15 от Регламент № 659/1999 давностен срок не е бил изтекъл.

90 При тези условия следва да се установи, че Общият съд е отговорил достатъчно пълно от правна гледна точка на изтъкнатите от France Télécom доводи, свързани принципа на погасителната давност, и е изпълнил изискванията за мотивиране, произтичащи от припомнената в точка 88 от настоящото решение съдебна практика.

91 С оглед на гореизложеното четвъртото правно основание не може да бъде прието.

По петото правно основание, изведено от грешка в прилагане на правото и от липса на мотиви на обжалваното съдебно решение, що се отнася до доводите, свързани принципа на правната сигурност

92 Петото правно основание, посочено от France Télécom в подкрепа на неговата жалба, се разделя на две части.

Доводи на страните

— По първата част от петото правно основание, изведено от липса на мотиви и от грешка в прилагане на правото поради невъзможността да се установи размерът на помощта, който трябва да бъде възстановен

93 France Télécom преценява, че Общият съд не е дал отговор на довода, че когато Комисията проучва едно предимство, чийто размер е невъзможно да бъде установен, тя не би могла да разпореди възстановяването на такова предимство.

94 От това дружеството прави извода, че Общият съд е нарушил принципа на правната сигурност, щом като евентуалният размер, който следва да бъде възстановен, продължава да бъде хипотетичен, и че определянето на размера на подлежащата на възстановяване помощ не би могло да се основава на приблизителни изчисления.

— По втората част от петото правно основание, изведено от липса на мотиви и от грешка в прилагане на правото, що се отнася до съображенията, свързани с методите за приблизителна оценка на размера на помощта

95 France Télécom счита, че Общият съд е допуснал грешка в прилагане на правото, като в точки 297 и 305 от обжалваното съдебно решение е приел, че Комисията е имала право да определи une fourchette във връзка с размера на подлежащата на възстановяване помощ въз основа на приблизителни данни, предоставени от френските власти, и че следователно нарушението на принципа на правната сигурност не може да бъде установено.

96 France Télécom разяснява, че съответните изчисления са изпратени от френските власти с цел да се определят реалните мащаби на една разлика в облагането през периода 1994—2002 г. Посочените изчисления били представени с цел да се докаже, че евентуалното по-ниско данъчно облагане на дружеството през този период е било компенсирано със свръхоблагане през първите години на дерогационния данъчен режим, а именно през периода 1991—1993 г.

97 В своя отговор на двете части на петото правно основание Комисията изтъква, че в преценките си във връзка с принципа на правната сигурност Общият съд само е извел последиците, произтичащи от определен брой критерии, съдържащи се в Решение на Съда от 18 октомври 2007 г. по дело Комисия/Франция (C-441/06, Сборник, стр. I-8887).

98 Според Комисията Общият съд е мотивирал по подходящ начин извода, че France Télécom няма основание да твърди, че единствено тъй като размерът на разглежданата помощ е трябвало да бъде уточнен за целите на нейното възстановяване, принципът на правната сигурност не е бил спазен.

Съображения на Съда

99 С оглед на връзката помежду им двете части на петото правно основание следва да се разгледат съвместно.

100 В това отношение е необходимо да се припомни, че принципът на правната сигурност изисква правните норми на общностното право да бъдат ясни и точни, за да могат заинтересованите лица да се ориентират в правни положения и отношения, свързани с правния ред на Съюза (вж. в този смисъл Решение от 15 февруари 1996 г. по дело Duff и др., C-63/93, Recueil, стр. I-569, точка 20, Решение от 7 юни 2007 г. по дело Britannia Alloys & Chemicals/Комисия, C-76/06 P, Сборник, стр. I-4405, точка 79, както и Решение от 18 ноември 2008 г. по дело Förster, C-158/07, Сборник, стр. I-8507, точка 67).

101 Що се отнася до доводите, изложени в подкрепа на петото правно основание, следва да се отбележи, както припомня Общият съд в точка 301 от обжалваното съдебно решение, че въз основа на направените от Комисията изчисления размерът на помощта е бил между 798 милиона и 1,14 милиарда евро. След като тези числа определят диапазона, в рамките на който следва да бъде определен окончателният размер, Общият съд приема, като се позовава по-конкретно на точки 31—40 от Решение по дело Комисия/Франция, посочено по-горе, че спорното решение е съдържало подходящите указания, позволяващи посоченият размер да се определи без прекомерни затруднения.

102 Освен това е важно да се припомни, че в точка 29 от Решение по дело Комисия/Франция, посочено по-горе, Съдът е постановил, че нито една разпоредба на правото на Съюза не изисква от Комисията да определя точния размер на подлежащата на връщане помощ, когато разпорежда връщането на помощ, обявена за несъвместима с общия пазар. Достатъчно е решението на Комисията да съдържа указания, позволяващи на адресата сам да определи този размер без прекомерни затруднения (вж. също така Решение от 12 октомври 2000 г. по дело Испания/Комисия, C-480/98, Recueil, стр. I-8717, точка 25 и Решение от 12 май 2005 г. по дело Комисия/Гърция, C-415/03, Recueil, стр. I-3875, точка 39).

103 Така в точки 302 и 303 от обжалваното съдебно решение Общият съд уточнява, че посоченият диапазон е бил определен въз основа на изчисленията, предоставени от френските власти в хода на административната процедура, и че поради невъзможността на държавата членка да изчисли точно предимството, от което се е ползвало France Télécom по силата на разглеждания данъчен режим, Комисията основателно се е опирала на така съобщените данни.

104 При тези условия в точка 305 от обжалваното съдебно решение Общият съд основателно прави извода, че спорното решение не съставлява нарушение на принципа на правната сигурност.

105 От тези съображения е видно, че нито Френската република, нито France Télécom могат да се позовават на посочения принцип, за да попречат на възстановяването на една неправомерна помощ (вж. Решение от 15 декември 2005 г. по дело Unicredito Italiano, C-148/04, Recueil, стр. I-11137, точка 104).

106 Вследствие на това Общият съд правилно преценява, че спорното решение не е опорочено от неправомерност, поради това че то се е ограничило да посочи един ориентировъчен диапазон, що се отнася до размера на подлежащата на възстановяване помощ.

107 Освен това, видно от точки 301—305 от обжалваното съдебно решение, то не е опорочено и от липса на мотиви, що се отнася до преценката на правното основание, изведено от нарушение на принципа на правната сигурност, така както то е изтъкнато от France Télécom и Френската република.

108 Петото правно основание, на което се позовава France Télécom в подкрепа на своята жалба, не е основателно и следователно трябва да бъде отхвърлено в неговата цялост.

По съдебните разноски

109 Съгласно член 69, параграф 2 от Процедурния правилник, приложим в производството по обжалване по силата на член 118 от същия, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. След като Комисията е направила искане за осъждането на France Télécom и последното е загубило делото, то трябва да бъде осъдено да заплати разноските. Френската република понася направените от нея съдебни разноски.

По изложените съображения Съдът (трети състав) реши:

1) Отхвърля жалбата.

2) Осъжда France Télécom SA да заплати съдебните разноски.

3) Френската република понася направените от нея съдебни разноски.

Подписи